

(Erik Hauken Rokstad.)

En veermodig Klage-Sang
af Erik Hauken Rokstad,
som for i en hastig Overfærelse
mod Russeren Philad, slog
til ham . . . , saa at han . . .
døde; hvorfor han er tildømt
at miste sit Hoved ved
Sværd hvilket skeer
ude i Trounien den 10de
Januar 1776.

Trykt i samme Aar
[d. e. Trounly. 1776].

V box. 35: 1021

(Rokstad, Erik Hansen)

En veemodig

Klage = Sang

af

Erik Hansen Rokstad,

Som

For i en hastig Overielse
mod Ruffen Philad, slog til ham
med et Stykke Exce, saa at han 22
Timer derefter dode;

Hvorfor han er tildømt at miste sit
Hoved med Sværd, hans Legem at
nedgraves i Jorden paa det Stæd
han bliver henrettet;

Hvilket skeer udi Cronhiem
den 10de Januarii 1776.

Synges som:

Hiertelig mig nu kenges, etc.

Trykt i samme Aar.

V box 35:1021

1.
Op! vaager, strider, beder,
O kiære Menneſke!
Thi Satan den Forleder
Med ſin Forførelſe
Dig føre vil i Fare,
Naar ſom du mindſt det veed,
Som Love han omfacer,
Og giører ſin Fortræd.

2.
Nu monne han optænde
Udaf Løsagtighed,
Nu lar han Hiertet brænde
Af Bredes Bitterhed;
Nu han til Bølløſt fører,
Og Syndens brede Bæy,
Nu han vort Sind oprører
Vi Dyden agter ey.

3. D

3.
O Brede! Satans Engel!
Ukrud af Syndens Rod,
Af Helvede en Stængel,
Din Gift er Nyre-groed;
Du ulmer i vort Hierte
Med din Opirrelſe,
Og os paafører Smerte
Og ſtorſte Hierte-Bæe.

4.
Det maa jeg vel beklage
Det hændet ſig med mig,
Da jeg lod mig indtage
Af Breden pludſelig;
Jeg med en Ruſſer kvævet,
Og ham med Haanden ſlog,
Det koſtet hannem Livet,
Mit Liv det koſter og.

5.
O Haſtighed! o Brede!
Du grumme Fiende!
Hvor kan du Folk forlede
Med din Fortryllelſe;

Du

Du gjør, man ofte vover
Det man ey tænkte paa,
Naar Bredden da er over
Man det begræde maa.

6.

For Breddes Skyld jeg lider,
Og for min Hastighed;
Saa snartlig Foden glider
Til Ulyksalighed:
I Livets bedste Lykke,
Uheld kan komme paa,
Som kan os læt henrøkke
Til Gravens mørke Draae.

7.

Fra Tronhiem har jeg draget,
Og hen til Wardese,
Alt Godt jeg der har smaget,
Men Lykken er dog sprøe;
Der fandt jeg Egtemage,
Og andre gode Ting,
Men Lykken kan bedrage,
Og vendes flux omkring.

8. Den

8.

Den kiære Egte-Kone,
Som jeg til Hustru fik,
Hun nyner Serge-Tone,
At det saa med mig gif;
Før maatte hun erfare
To Mænd paa Soen blev,
Tre Sønnen samme Snare,
Og Døden underskrev.

9.

Tre Mænd hun før har havet
Udi sit Favn og Skød,
Nu blev jeg og tillavet,
At jeg den Tre need
Den fjerde Mand at blive
I hendes Alderdom;
O GUD! min Synd tilgivet!
Al! nu er Skiebneen grum!

10.

O! kiære Egte-Mage!
Forud to Egtemænd,
GUD vilde fra dig tage
Paa Havet; Nu igjen

Du

Du fjerde Mand maa savne
Med Sinds Uroelighed,
Den trede Mand kun havnet
I Gravens Boe i Fred.

II.

En kort Tid var vi sammen
I Egteskandens Boe,
Kun skallet blev vor Sammen,
Vor Fryd blev til Uroe;
Nu, da jeg mindst paatenkte,
Min Brede gjorde Bold;
Mig Hastighed fortraente,
Jeg blev et Skade-Trold.

12.

Jeg bort med Lænsmand fare
Hen ind i Fiordene,
Men hvordan jeg mig varer,
Jeg fandt Fornærmelse,
En Ruffer mig opirrer,
Og jeg blev paa ham vred,
Mig Hastighed forvirrer,
Og Overfusenhed.

13. I

I denne Ansteds Hede
Jeg Philad gav et Slag,
Nu for saa hastig Brede
Jeg lide maa i Dag.
O ja! jeg kan befinde,
At jeg Dod-skyldig er,
Men angret tusindfunde
Min Daarligheds Afsær.

14.

Før var han Ven og Broder,
Nu blev jeg hans Drabsmand,
Da jeg det mindst formoder,
At saadant hænde kan.
Jeg veed nu at mit Hoved
Afbugges skal med Sværd,
Fordi at jeg har voved,
At giøre sliq Afsær.

15.

Ak! jeg vil meer ey tale
Om min Siendordighed,
Men jeg vil mig befale
I Jesu Christi Fred;

Rom

